

Arrest

nr. 79 257 van 16 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN DER BORGHT, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die zich volgens haar verklaringen aan de grens heeft aangeboden op 24 februari 2012, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 19 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per drager op 20 maart 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger van Kikuyu origine te zijn afkomstig van Molo, Rift Valley. Uw moeder was een alleenstaande moeder en u hebt uw vader nooit gekend. In 2004 is uw moeder door

ziekte overleden. U werd door uw moeder toevertrouwd aan J. W., die u als uw tante beschouwt. Uw nicht A. W, die samen met u was opgegroeid, verhuisde mee naar J.. A. is twee maanden later weggelopen omwille van de manier waarop ze door J. werd behandeld en u hebt geen nieuws meer van haar. In 2008 verlieten jullie Molo omwille van het post-electorale geweld en jullie gingen naar Limuru. U verbleef met uw tante een eerste periode bij een oudere vrouw en nadien hadden jullie een eigen woning. U hielp J. bij het verkopen van illegale drank. M., de dochter van J., werd in 2008 onder dwang besneden. Ze werd na haar besnijdenis door haar moeder voorgesteld aan een man en ze is met deze man getrouwd. In 2010 moest u uw studies stoppen door geldgebrek. Uw tante J. vroeg u om zelf geld te zoeken. Ze vroeg u medicatie te nemen en met mannen om te gaan, wat u weigerde. Ze drong in 2011 aan om u te laten besnijden. U weigerde en J. werd heel boos. In december 2011 zei uw tante J. dat u in die maand december of in januari 2012 besneden moest worden. U antwoordde dat u dit niet wilde. U verliet het huis van uw tante J. en ging naar Nairobi. U liep rond in de stad en stapte een plaats binnen waar vrouwen samen zaten. U vertelde er over uzelf. De vrouw zei dat er geen probleem was en dat u ofwel prostituee ofwel huismeid kon zijn. U aanvaardde om huismeid te zijn en na drie dagen werd u opgehaald door J.. U werkte voor J. in het huishouden. Na twee weken in het huis van J. te hebben verbleven, kwam uw tante J. met een groep mensen naar het huis van J.. De bewaker van het huis van J. heeft hen weggejaagd. U was binnen, maar u hoorde uw tante en de anderen roepen dat u niet kon wegllopen en dat u ofwel moest doen wat ze had gevraagd ofwel uw moeder moest volgen. J. zei dat ze u zou helpen en stelde u de vraag of u het land wilde verlaten. U was bereid om eender waar te gaan. J. stelde u voor aan M. M. nam een foto van u en ze bracht u naar een plaats waar uw vingerafdrukken werden genomen. U vulde documenten in en ze zei dat ze uw reis verder zou regelen. U hebt Nairobi, Kenya op 23 februari 2012 per vliegtuig verlaten. U kwam op 24 februari 2012 aan in de luchthaven van Zaventem, België waar u op 24 februari 2012 asiel hebt gevraagd (zie verslag Federale Politie Zaventem PA/77NVR en BN/961/12 dd.24.2.2012). U was niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of omwille van een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor uw tante die u wilde laten besnijden, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij de vraag van uw tante om u te laten besnijden. U verklaart dat uw tante erop aandrong dat u zich liet besnijden (zie gehoor CGVS, p.5). Uit uw verklaringen blijkt dat u pas in 2010 en 2011 - op 18-19 jarige leeftijd - werd gevraagd om u te laten besnijden. Het is opmerkelijk dat uw tante nooit eerder hierover zou hebben gesproken, te meer daar ze haar eigen dochter Mercy in 2008 had laten besnijden (zie gehoor CGVS, p.5). U geeft zelf aan dat meisjes worden besneden vanaf hun jonge leeftijd tot de leeftijd van 14, 15 of 16 jaar (zie gehoor CGVS, p.5 en p.6). Het is dan ook bevreemdend dat hierover niets werd gezegd en dat het onderwerp van besnijdenis pas ter sprake kwam toen uw tante verwachtte dat u zelf geld ging zoeken (zie gehoor CGVS, p.4 en p.5). Daarbij is het merkwaardig dat u niet blijkt te weten wat er wordt weggesneden en u vaag vermeldt dat de 'boon' wordt weggesneden (zie gehoor CGVS, p.6). U voegt toe dat een oude vrouw de besnijdenis uitvoert. Gevraagd naar de betekenis van een besnijdenis, antwoordt u kortweg dat het traditie en de cultuur is (zie gehoor CGVS, p.5). Het komt weinig doorleefd over dat u de betekenis en gebeurtenis van een besnijdenis niet beter zou kunnen plaatsen, zeker omdat u verklaart dat een besnijdenis voorkomt in de meeste Kikuyu gemeenschappen en er in Limuru vooral Kikuyu wonen (zie gehoor CGVS, p.7). Het is aldus niet aannemelijk dat u als Keniaanse van Kikuyu-origine niet meer zou afweten over een besnijdenis. Deze vaststellingen roepen reeds twijfels op bij de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Verder dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende bescherming hebt gezocht tegen uw tante in Kenya. U verklaart dat u slecht werd behandeld door uw tante en dat ze u wilde laten besnijden (zie gehoor CGVS, p.4). U beweert dat u niemand hierover vertelde, omdat uw tante een band had met de politie, die haar illegale drankwinkel tolereerde, en omdat de meisjes uit de buurt werden besneden (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaart dat u er niet aan dacht om naar de politie te stappen, omdat de agenten uw tante zouden informeren en u geen geld had om de agenten te betalen. Ook wanneer uw tante u kwam opzoeken in Nairobi, stapte u niet naar de autoriteiten (zie gehoor CGVS, p.7). U antwoordt dat Joyce u zei dat ze het zou regelen en dat u niet ongerust moest zijn (zie gehoor CGVS, p.7). Wanneer u wordt gevraagd of u in Nairobi niet naar de politie kon, stelt u vaagweg dat u er niet aan dacht (zie

gehoor CGVS, p.9). U voegt in algemene bewoordingen toe dat de agenten u zullen antwoorden dat ze het zouden onderzoeken en dat u niet kon geweten hebben dat uw tante u tot in Nairobi zou komen zoeken (zie gehoor CGVS, p.9). Uit uw verklaringen blijkt dat u nergens melding hebt gemaakt van uw situatie. Nochtans mag worden aangenomen dat u — die beweert te vrezen voor uw fysieke integriteit — eerst alle beschermingsmogelijkheden in uw land zou overwegen en nagaan alvorens u besluit uw land van herkomst te verlaten en internationale bescherming te vragen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) blijkt trouwens dat vrouwen die een gedwongen besnijdenis vrezen over het algemeen bescherming kunnen zoeken bij de Keniaanse autoriteiten. In dit opzicht mocht dus tenminste van u verwacht worden dat u eerst bescherming zou zoeken in Kenya alvorens uw land te verlaten.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u de interne vluchtalternatieven niet hebt overwogen. U ging wel naar Nairobi, maar dat is slechts een twintigtal kilometer verwijderd van Limuru, waar u met uw tante woonde en kan dus bezwaarlijk als een interne vlucht beschouwd worden. U verklaart dat uw tante u had teruggevonden in Nairobi, maar u niet weet hoe ze u daar gevonden had (zie gehoor CGVS, p. 7). U beweert niet te weten hoe uw tante Jane zal weten waar u bent (zie gehoor CGVS, p.9). Uw verklaringen blijven vaag en bevatten geen concrete aanwijzingen dat u zich niet elders in Kenya zou kunnen vestigen om aan een besnijdenis te ontkomen. Overigens komt uw verklaring dat Joyce u het geld voor uw reis had kunnen geven om een nieuw leven te beginnen, indien de situatie niet zo erg was geweest, weinig doorleefd en eerder ingecalculeerd over (zie gehoor CGVS, p.9). Men mag immers verwachten dat u eerst alle mogelijke oplossingen en alternatieven zou overwegen en nagaan alvorens u besluit een vreemde te volgen, uw land van herkomst te verlaten en internationale bescherming te vragen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u actueel nog wordt gezocht door uw tante. U stelt niet te weten of ze u nog zoekt (zie gehoor CGVS, p.10). Uw verklaring dat u bij een terugkeer door uw tante teruggevonden zal worden en zal besneden worden (zie gehoor CGVS, p.9 en p.10), is gebaseerd op uw veronderstellingen, waarvoor u verder geen concrete aanwijzingen aanbrengt.

Uit het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van de artikelen 48, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.2. Verzoekster gaat niet akkoord met de motieven van de bestreden beslissing die overwegend betrekking hebben op de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Zij vraagt in essentie de hervorming van de bestreden beslissing en verzoekt in hoofdzaak erkend te worden als vluchteling, minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Verzoekster verklaart haar land te hebben verlaten uit vrees voor haar tante die haar wilde laten besnijden. De bestreden beslissing wijst de asielaanvraag van verzoekster af op grond van de vaststelling dat (i) verzoeksters tante aandrang op besnijdenis op en ogenblik dat verzoekster reeds 18 á 19 jaar was terwijl verzoekster zelf aangaf dat meisjes worden besneden op zeer jonge leeftijd totdat zij 14, 15 maximum 16 jaar zijn, (ii) verzoekster niet kan preciseren wat er bij besnijdenis weggesneden wordt en vaag vermeldt dat de 'boon' wordt weggesneden, (iii) verzoekster stelt dat de besnijdenis traditie en cultuur is, (iv) verzoekster geen bescherming tegen haar tante heeft gezocht in Kenia, (v) verzoekster geen gebruik heeft gemaakt van een intern vluchtalternatief en (vi) verzoekster niet aannemelijk maakt dat ze actueel nog steeds gezocht wordt door haar tante.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, verzoeker moet ook — zoals iedere burger die om een erkenning vraagt — aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen voor de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Een kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364, RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

2.5. Verzoekster stelt vooreerst dat het zeer aannemelijk is dat de besnijdenis als doel had haar 'huwbaar te maken en dat de besnijdenis om die reden bij haar slechts op latere leeftijd werd uitgevoerd. Verzoekster stelt voorts dat zij duidelijk aangaf dat de 'boon' wordt weggesneden en dat het feit dat zij de juiste anatomische benaming niet kan geven hieraan geen afbreuk doet. Ook blijkt uit een artikel in bijlage bij het verzoekschrift dat traditie vaak het antwoord op de vraag is van het waarom van de besnijdenis. Zoals duidelijk blijkt uit het relaas van verzoekster kon zij geen beroep doen op de politie omdat haar tante nauwe zanden had met de politie. En ook omwille van de nauwe banden met de politie blijkt duidelijk dat de tante verzoekster eerder waar zou vinden in Kenia.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zij beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren van de motieven.

Verzoekster beperkt zich immers tot vage verklaringen. Van verzoekster die verklaart haar land te hebben verlaten uit vrees besneden te worden mag immers verwacht worden hierover meer informatie te kunnen geven. Dit klemt des te meer nu verzoekster verklaarde dat de meeste besnijdenissen in de Kikuyu gemeenschap - waartoe zij zelf behoort - gebeuren en er in Limuru waar zij op dat ogenblik met haar tante woonde vooral Kikuyu gevestigd zijn. Indien van verzoekster inderdaad niet kan verwacht worden dat zij de juiste anatomische benamingen geeft van wat er bij de besnijdenis wordt weggenomen mag toch verwacht worden dat zij meer informatie kan geven dan 'de boon die wordt weggesneden'. Ook blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster, op de vraag waarom haar tante bij haar de besnijdenis op latere leeftijd zou laten uitvoeren het antwoord schuldig bleef: "*Waarom wachtte uw tante zo lang? Ik weet het niet, het leek of ze een plan had, ik weet niet waarom ze wachtte.*" Verzoekster verklaring dat de besnijdenis tot doel had haar huwbaar te maken en daarom op latere leeftijd werd uitgevoerd is een post-factum verklaring die niet overtuigt.

Hoe dan ook maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij geen beroep kan doen op de overheden tegen de bedreigingen van haar tante. Verzoekster verklaarde tijdens haar gehoor dat zij er niet aan gedacht had een beroep te doen op de politie en "(...) *ik had ook geen idee om het te gaan melden.*" (gehoorverslag, 9). Zelfs indien haar tante nauwe banden zou hebben met de (lokale) politie maakt verzoekster niet aannemelijk zich niet tot hogere autoriteiten te kunnen wenden. Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt immers dat vrouwen die een gedwongen besnijdenis vrezden over het algemeen bescherming kunnen zoeken bij de Keniaanse autoriteiten.

Conform artikel 48/5 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet enkel uitgaan van of veroorzaakt worden door *niet-overheidsactoren*, indien kan worden aangetoond dat de staat of partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. (VANHEULE, D., *Vluchtelingen. Een overzicht*, Gent, Mys & Breesch, 1998, p.40). Er kan echter enkel sprake zijn van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet veroorzaakt door een niet-overheidsactor, *in casu* verzoeksters tante, wanneer men aantoot dat er geen bescherming tegen

deze belagers kan geboden worden of er geen bereidheid hiertoe is. Verzoekster blijft dienaangaande in gebreke.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER